

ΕΘΝ. ΚΗΡΥΚΟΣ

- 9 ΑΠΡ. 1961

ΕΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΓΛΥΠΤΙΚΗΣ ΦΡΟΣΩΣ ΕΥΘΥΜΙΑΔΗ - ΜΕΝΕΓΑΚΗ

ΤΗΣ Κ. Χ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Με την έκθεσι γλυπτικής εγκαθίσταται μία νέα αίσθησι έκθεσεων υπό τον τίτλον «Δομή» τῆς κ. Φρόσως Εὐθυμιάδῃ Μενεγάκῃ με τελευταία ἐργασία τῆς σε χαλκόν, σίδηρον καὶ ὄρειχαλκον. Παλαιότερα ἢ καλλιτέχνις πρὶν φθάσῃ σὴν (νέα) καὶ πηγαια δημιουργικῆ ἀνατένισι τῆς στῆν ἀφαιρετικῆ, τεχνικῆ γλυπτικῆ ἢ καλύτερα στίς ἀπλοστεύσεις τῆς σὸ σίδηρον καὶ σὸ χαλκόν, δούλευε τὰ περισσότερα ἐργα τῆς με τὴν θερμὴν ὄλη τῆς τετρακόττας, ὅπου τ' ἀντικείμενα τῆς μελέτης τῆς ἦσαν ἰδιαίτερα ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν μικρῶν χαριτωμένων ζώων, ὅπως ἐλάφια, ζαρκάδια κ.ά. ὅπου τὰ ἐδούλευε με ρεαλιστικὸν τρόπο πιστὸν στῆν παράστασι καὶ με ἰδιαίτερη ἀγάπῃ.

Τὰ τελευταία χρόνια τῆ θερμῆ ὄλη τῆς τετρακόττας διαδέχθηκε τὸ σκληρὸ σίδηρον καὶ ὁ ὄρειχαλκος, ἀλλὰ πρὶν φθάσῃ ὁμως σὸ νὰ πάρῃ τὴν ὀριστικὴν μορφήν σὸ σίδηρον τὸ ἐργον τῆς ἐξακολουθῆ ἀκόμα νὰ διατηρῆ σταθερὰ στρογγυλὴ τὴν φόρμα, ἀλλὰ συνεχῶς μόνον ν' ἀπλοποιῆ καὶ νὰ ἀφαιρῇ κάθε περιττὸ στοιχεῖον ἀπὸ τυχόν ἐπιδρασι ξενικῆ καὶ νὰ ξέρῃ νὰ παίρῃ τὰ στοιχεῖα πού θέλει γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ κάτι ἀπὸ τὴν δικήν τῆς προσωπικότητα, κάτι ἀπὸ τὴν ἀπλότητα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Καὶ φθάνουμε στῆν σημερινὴ τῆς καλλιτεχνικῆ ἐκδήλωσι τὸ πὼς δέχθηκε αὐτὴν τὴν μεταβολὴ ἀπὸ τὸ θερμὸ πλάσιμον τῆς πρώτης ὄλης τῆς — μέχρι τὸ ψυχρὸ σιδερικόν. Ὅμως κατάφερε νὰ τὸ καθυποτάξῃ μέσα σ' ἕνα ρυθμὸν καὶ μέτρον χωρὶς ὑπερβολικὰ ἀνίσῃ προσπάθεια. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἡ σκληρὴ ὄλη δαμάζεται γρήγορα κάτω ἀπ' τὰ ἐμπειρα μάτια καὶ τὴν δυνατὴ καλλιτεχνικὴ θέλησι καὶ γίνεται θερμὴ μάζα (ὀποταγῆς) γιὰ νὰ γίνῃ ἀργότερα ἐνεργὸν δημιουργημά τῆς γιὰτὶ ἡ καλλιτέχνις δὲν περιορίζεται σ' εὐκόλες λύσεις, ἀλλὰ προχωρεῖ ἀντιμετωπίζοντας πάντοτε τολμηρὰ τὰ προβλήματα τῆς καὶ οὐτε κάνει ἀσκοποὺς πειραματισμοὺς. Ἰσα-ἴσα οἱ ἀναζητήσεις τῆς ἀτρέφονται κυρίως σ'

ἕνα χώρον πλαστικὸν μὲν, ἀλλὰ γιωματὸ αἰσθησι καὶ μεστὸ ἀπὸ κίνησι, ὅπου κυριαρχεῖ ἡ χάρις τῆς φόρμας πού δουλεύει εἴτε ἀπὸ σφυρήλατον ὄρειχαλκον, εἴτε ἀπὸ ἀλλην σκληρὴν ὄλην. Μόνον πού τὰ ἐργα τῆς σὲ σφυρήλατον ὄρειχαλκον χάνουν κάπως με τὴν στυλῆν χρυσιζουσα λάμψι τὴν αἰσθητικὴν ἀρμονία τοῦ συνόλου, ἀλλὰ καθὼς φαίνεται ἡ ὄλη αὐτὴ προσαρμόζεται καλύτερα σὸ σπαιθρον καὶ δὲν παθαίνει ἀλλοιώσεις με τὴν πάροδο τοῦ χρόνου σ' ὅποιον χώρον καὶ ἀν ἐκτίθεται. Ὅμως παντοῦ σ' ὄλη τὴν ἐκθεσι κυρίαρχον θέμα εἶναι ἡ κίνησις, ὅπως ὑπάρχει σὸ Πουλί-Νυχτοπούλι, σὸ πουλί—Ἄετός, ἕνας ἀετὸς πού ἐτοιμάζεται ν' ἀνοιξῇ τὰ πλούσια φτερά πρὸς τὸ ἀπειρον ἢ καὶ σὸ χορὸν μιᾶς μπαλαρίνας πού στροβιλιζεται μέσα σὸν χώρον τοῦ σύμπαντος. Ἀκόμα καὶ οἱ ἐλεύθερες μελέτες τῆς γύρω ἀπὸ τὸ θέμα τοῦ ἀετοῦ ἔχουν ἐκείνη τὴν χάρι καὶ τὴν ἀρμονικὴ γραμμὴ πρὸς ἕνα ἀναπτέρωμα πληρότητος ὅπου φθάνει κατόπιν σὸ τελευταῖον συμβολικὸν ἐργον τῆς «Γραφὴ σὸν διάστημα» ὅπου με δύο καθέτες σιδερένιες βέργες θὰ φθάσῃ με μιὰ ἀπλότητα σ' ἕνα τέλειον ἰσορροπημένον ποίημα.

Χ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ